

Tři Pepíkova selhání aneb první spanilka v roce 2008

Jak máslo mezi chleby, či malta ve zdivu, patřily od svého vzniku spanilky k výsadám našeho Presidenta. Veden cílem udržet v klubu mezi tanečními sezónami vztahy čilé a příjemně kamarádké, volil spanilky co jejich prázdninové pojivo či tmel. Řízením osudu a zásahem Špendlíka, jak mi v mejlu s omluvou a s odvoláním na příkaz z vyšších míst :-)) sdělila, se však v letošním roce pod jejich flyerem objevila moje maličkost coby „Hlavní koordinátor spanilých jízd“.

Patrně jsem se „příliš osvědčil“, broukl jsem si pod fusem a zauvažoval, co se stane, až se mi nepodaří urvat se v jednom z těch spanilých úterků včas z práce, či nebudu vůbec „na příjmu“ či jiné lapálie. Chaosplán spanilek měl na to spanilý recept: velí ten, koho si v dané úterý jádro cyklotýmu zvolí přímo v místě srazu v Marjánkách. Takhle mi ovšem bylo shůry dáno.

Jistě tedy spolu se mnou uznáte, že takto udělená výsada k přímé organizaci spanilek setsakra chlopka zavazuje. No tak co, povídám si, přefáraných mám 21, tož pěkně po havířsku do dresu a jde se na věc: enem výkony sa počítajů, bo snaha něni koksovateľna! Jenže chyba lavky, šel jsem do toho zřejmě moc naostro.

Prvním omylem byl odhad počasí. Jen jsem vyrazil z místa srazu na místo nového srazu s Hankou a Hančou na konci Hrabůvky, zatáhlo se a z nebe padalo boží dopuštění: provazy vod bičovaly zemi a mou jedinou záchranou byl tramvajový podjezd, kam jsem našťěstí s prvními kapanci stačil úspěšně dojet. Stál jsem tam jak hydrant a čekal přes půl hodky, než to přešlo a čile esemeskoval na tu či onu stranu o tom, jak se nám první spanilka úspěšně hroutí. Zpoždění bylo veliké a první průšvih byl na světě.

Nicméně poctivá trojička Hanka-Pepík-Hanča posléze v podchodu pod frýdeckou demokraticky rozhodla, že je po dešti a že tudíž fičíme (že jsem jen zavelel jede se! je bohapustá pomluva), a tak nakonec dojel tento minitým až do Paskova. U báječných hostitelů Janovičových byl poté dodatečně kolmo (!) obohacen z ostravské strany Špendlíčkem a z frýdecké krujzrově-rodinnou skvadrou kompletních Vašutovců a Štěpánovců. V bytě již necyklisticky posedávali šťastně osiřevší Diásci (holčičky měla babička), Hynek, Irča, z Krnova po šichtě dorazil Honza a když jsme se tak spočítali, bylo nás i s hostiteli (ovšem bez Julči – musela do kina) 16 odrostlých a 3 přáta, tedy velmi slušná obsada s ohledem na to hnusný počasí. Nemohu si v této souvislosti odpustit Petrovu hlášku, kdy při jednom z posledních přišedších k pobavení ostatních utrousil: „Doufám, že už nikdo nepřijde“ - v obýváku u Janovičů bylo zkrátka správně nabit!

O druhé selhání vás nepřipravím. Sedím si takhle na dosah u množství dobrot na prohnutém stole a sušňám si spolu s ostatními tu na již tradičně skvělém sýrovém salátku od Vladimírky či Míšině tuňákovém mlsu, tu na pokrájené zelenince, hroznech, měsíčcích melounků, tu na bezchybně mňamkové Kamčině ještě lehce teplé bábovce (mizela rychle) a zalévaje hrdlo báječnou Petrovou Tullamore pocítím najednou žízeň. Dopiju tedy onu whisky, skleničku dolévám čajem stejné barvy a pak ... celý ten obsah k úděsu náhle zbystřilých Janovičů převracím jakýmsi zblblým pohybem do svého klína a na sváteční Janovičův podsedák a na zem: Petr jen němě vykuli oči, byla-li to dopřic fakt ta tulamorka, Míša se mi vrhla uklízet do klína – no trapas, přátelé, trapas na entou. A ty hadry cyklistický s tou pitomou zadečkovou vložkou prochcanou sladkým čajíčkem jsem potom ještě dlouho předlouho proklínal!

Průserům u Janovičů ovšem konec nebyl: požádán později Míšou, abych lehce kličkou jejich novoučkého okna vyklopil ventilačku, jsem ho babrák sprostě potáhnul a shrnul na zem kompletní Míšinu parapetní výstavku – keramická miska to nepřežila.

A já se vás ptám, není nejvyšší čas, abych dobrovolně tuto školu opustil?

Sešlo se nás, já vím, v dobrém, po kamarádku, poměli jsme se u těch Paskovských, jen co je pravda ...

No tak ... já vám tam teda na ty další spanilky ještě zajedu – teď konkrétně k Martince do Hrabové - ale běda vám, běda vám, jestli mi to nepude!

Pepík

Raport z druhé spanilky

Tvrdím, že každý v našem klubu má právo na poctivou dávku klubových zpráv: o promyšlených záměrech, akcích právě chystaných, o jejich zdařilosti i nezdarech, o lidech, příbězích a o životě vůbec, jakož i hafo nejrůznějších zvěstí, pikanterií a na rovinu - i drbů, co by ne! Myslím, že to Extend posiluje a členstvo je pak o to víc spořádaně a kamarádsky čilé.

V řadě případů se samozřejmě všechny tyhle informace získávají vlastním přičiněním. Žel však, ne každému je v dané chvíli takový způsob dopřán a z nejrůznějších důvodů se mu zkrátka nepodaří **být při tom**. Podléhaje vnitřnímu přesvědčení, že každý takový chce alespoň **být v obraze**, považuji za potřebné podat mu do klubu alespoň dodatečně nějakou zprávu. Například o každé z našich spanilých cyklojízď. Jsem v tomhle nadšení nadšen všemi, kteří mé přesvědčení sdílí se mnou. Chcete-li naprosto konkrétně připomenout z kroniky (kam se raporty ze spanilek následně a nenápadně, hlavně však díky Irence stěhují), kdo se dosud takto osvědčil, pak určitě Špendlík a Sylva. A musím sdělit všem, že si osobně a tajně přeju chvíličku, kdy se ke mně kdokoliv na kterékoliv z dalších spanilek bohorovně nakloní a jen tak ledabyly utrousí: „z té dnešní spanilky si Pepo raport stříhnu já“ – a pak to k potěše všech fakt udělá!

Představte si prosím pěkně, co to dá práce, když jeden kývne kamarádům, co by ho rádi navštívili v předem udaném odpoledni, z čiré radosti, v hojném počtu a v nesdělovaném očekávání pohostinnosti. Po právě uskutečněné **2. spanilé cyklojízďě k Martince do Hrabové** mohu o tom podat naprosto pravdivé sdělení.

Hnedle po Martině kamarádském přikývnutí zasedla u Slívů rodinná rada aby podumala, jak zvládnout prázdninově-cyklistický nápor Extendu. Z přehřšle nápadů sestavili cílový plán a vzápětí poté se s vervou sobě vlastní pustili do jeho plnění: Drahoš zboural na zahradě starý altán a na jeho místě sroubil (k počtě Extendu, víte) novou pergolu s novoučným festovním nábytkem, vedle novou zahradní houpačku, kolem nový trávník, nové heblo do zahradního krbu ke komfortnímu rožnění klobásek, dokonce i nový plůtek pro slípky – zkrátka a dobře – nebylo co bys nepochválil. Martinka excelovala při vlastní návštěvě Extendu a hbitě pendlovala mezi domem a pergolou a snášela vše, co si jen přibylí extendáci mohli přát: pojídali jsme grilované klobásky, slané i sladké pečivo, oříšky, sýry, popíjelo se pívko i vínko.

Ptáte se, kdo všechno byl u Slívů takto uhoštěn? Začneme s uznáním těmi, kteří se nezalekli vichrů a bouřek, co tento týden řádí nad krajem a dorazili na kolech: Toník s Kájou a dětmi, Hanka, Hanče a František. Všelijak jinak po svých přibylí dále Sylva, Míša s Julkou, David s Magdou a Lucinkou a já. A bylo nám fajn, to mi věřte! Poděkování za to patří Martince a Drahošovi – postarali se o nás všechny vskutku královsky.

Tak nezapomeňte, v nejistém příštím úterku, tj. napevno 22.7. jedeme k Sylvě na zahradu do Heřmanic. Cestou z Hrabové mi totiž sdělila, že i kdyby padaly trakaře – ji to nezdohá a kdo přijede, ten se prý poměje!

Tak ahoóóóój, Pepík

Spanilá jízda 3

Uprostřed žhavého léta za hlubokého podzimního počasí se konala třetí spanilá jízda **ke mně – Sylvě**. S přibývajícimi mraky a telefonáty mi bylo jasné, že účast extendováků bude – nebude OHROMNÁ. Začalo to nemilou zprávou. Prostě chudák hydrant Pepík zcela vytuh v postýlce. Stal se z něho chorý, tak mu přeju hodně ZDRAVÍ, bo Chorých je už dost, a cpát se ke jmenovcům takovým způsobem zase nemusí ☺. Odhodlaně jsem na zahrádce vše připravila. Můj otec rozdělal nádherný oheň a celý nadšen ho pečlivě udržoval a kontroloval stav piv na 8 schodu a mračna na severu (odtamtud nejčastěji prší). Nechtěla jsem mu brát iluzi, že je zataženo všude a že postupně se omlouváte, tak jsme v klidu s lehkou zahradně pracovní činností vyčkali do prvních kapek letního deštětíku. A pak přijela Hynek. Usedla na lavičku před domečkem s hlavou nakloněnou pod stříšku (měla krásně načesané vlnky) a nadšeně nás přesvědčovala, že venku se sedí líp. Tož taťka nikam nejel a v družném hovoru při pivu, vínu, pamlscích a vaječině jsme uznali, že je načase jet domů. Ale vtom dorazila Helenka. A prostě co dodat. Bezvadně jsme se bavili a poslouchali Helenčiny zážitky z Ameriky a Hynkovy z Alp. Taťka vytáhnul léty uloženou ořechovicu a Helenka fotky z cesty za mořem. Před devátou večerní jsme se zvedli k odjezdu a holkám za odměnu se naskytl neskutečný pohled na zapadající slunce nad naší zahradou. V němém úžasu a spokojení jsme se rozjeli domů.

Sylva